

Ligo Zanini
(1927)

VRVICA
ZA TRNEK

En trnek ali dva
in ves ljubi dan
tam na plitvini
čakam na bedaka
(še večjega od sebe),
da končno bi prišel in zgrabil
in se potem obesil
in mi tako življenje omogočil.

Bolje je imeti mrežo,
mislijo bedaki,
naj jih bo kar se le da veliko,
da ujameš vanje čimveč morja,
tako da ne ostane niti ena sama riba,
ki nadaljevala bi svoj rod.

Torej, kako se ti kaj zdi,
s kom se bomo pogovarjali
o teh spokojnih zarjah,
o bleščeči harmoniji maestrala
in o požarih sonca na večer?

VÉLIKI MOŽJE Od nekđaj vidimo že vélike može:
 višji so od zvonikov,
 s čevlji, ki teptajo vojaške polke,
 z glavami kot sto svetih buč,
 ki se iz njih rojeva Večna luč,
 z rokami kot žerjavi.

Jih vidimo zato, ker jih želimo videti,
 mi, ki hodimo po rokah in po nogah,
 ki nas že mikrob pobije,
 ker z rilcem zmerom iščemo drobtine;
 majhnost, ki nam jemlje edino moč,
 srka nam možgane, da bi jih izročila
 Večni luči, ki se rojeva, živi,
 se moti in crkuje kakor mi.

FIGAROLA Videl sem te
 kot otrok:
 enaka si bila.
 Tudi drugi otroci,
 zdaj
 stari ali mrtvi,
 so te zmeraj videli
 enako kakor jaz.
 Širóko, burja,
 vetrovi z juga in zahoda
 te niso spremenili:
 čas drsi čezte,
 ne da bi se te dotaknil.
 Vse Rovinjčane
 si spremljala
 na zadnji poti.
 Mnogo, mnogo
 si jih videla,
 hudo ti je,
 tako hudo, da ne moreš umreti.